

Harbi Mutluluk Neydi

– Dessas · 02 Mayıs 2013

Odanın loş ortamıyla aydınlanan ruhların, birlikte zaman geçirmesiyle doğmuştu mutluluk. Mutluluk bazen sobaların üzerinde pişirilen bir kestane bazende buharı üzerinde tüten bir demlikte saklıydı. Ortam loştu, ama her şeye rağmen hoştu... Sımsıcak gülümseyişlere çevirdik rotamızı, annemiz sobanın loş ortamı ısıtmasını sağlarken. Asıldık o zamanlar... Kanımıza dokunmazdı hiçbir şey. Güvercin kadar özgür, zeytin dalı kadar barış kokardık.

Babamız aldı mı eline kestaneyi bir bir dizerdi sobanın üzerine. Sıra sıra, narin narin, özenerek... Mutlu olurduk o an. Sobanın başına toplardık ailecek. Sahtecilikle işimiz yoktu. Rol yapmayı bilmezdik. Gülüşlerimizde filmlerdeki sahneleri canlandırmazdık o yüzden. Herkes yerini yurdunu, nerden geldiğini bilirdi. Haa saygısızlıkta o zamanlar marifet değildi. Babamız yanlış bir hareketimizde gözlerini bize çevirdi mi, yere bakardık. Mahçuphane edelarla yüzümüz kızarı verirdi. O hareketi bir daha yapmazdık. Korktuğumuzdan değil, asillüğümüzden...

Sonra yelkovan akreple düşman oldu. Kovaladıkça kovaladı. Zaman çok hızlı aktı. Ömrümüzden asırlar geçti. Teknoloji girdi hayatımıza bir daha da toparlanamadık... Ben içten gülüşlerimi ararken, sahte gülücüklere sığınak oldum. Zili çalan kapıyı açmamla birlikte tüm kötülükler odama doldu. Ben bir daha babamın elinden kestane yiyemedim. O sert ama uyarıcı bakışlarını üzerimde hissedemedim. Yıllara aldırmadan, sevgi tohumlarını yüreklerinde büyütenlere selam olsun. Harbi gerçek mutluluk onlarda mı?

Vesselam.

[Bu arada ben hiç babamın pişirdiği kestaneyi yiyemedim. Sobanın ambiyansında aile olanlara selam olsun.]